

sættes og yderligere udvides i den kommende Tid.

Ordføreren (Jens Bush): Jeg vil takke den ærede Minister for hans Udtalelser her, de ere jo klare nok. Jeg vil kun sige til det ærede Medlem for Odense (Marott), at det er en Kendsgerning, at sidste Gang vi forhandlede denne Sag, var der en Alliance mellem Højre og Socialdemokratiet om, at den Sag vilde de ikke have med at gøre... (Marott: Og Reformpartiet)... Nej, det var der rigtig nok ikke, det er fuldstændig urigtigt, at den ærede Minister var imod det, thi han kunde jo tage mod Henvisningen, og det blev henvist til ham, hvor kan det ærede Medlem sige saadan noget? Da vi jo ikke kunne tvinge noget igennem, benytte vi den Forretningsgang baade i Finansudvalget og i Udvalget for Andragender, at vi tilkaldte Ministrene og høre deres Mening, og hvis en Minister erklærer klart og bestemt, at han ikke kan tage imod et Andragende og giver sine Grunde derfor, siger Flertallet: Vi ville ikke forlange det henvist. Men Stillingen var saaledes den Gang, at den daværende Indenrigsminister kunde tage mod Henvisningen, og det blev henvist. Hvad Ministeren ellers sagde, om han havde stor Tillid til denne Sag, ved jeg ikke, det bliver hans Sag. Ministeren kunde tage mod Henvisningen, og hvis han ikke havde udtalt sig baade i Udvalget og i Salen for en Henvisning, var det sandelig ikke blevet henvist. Det maa det ærede Medlem lade staa, og det kan han se i Rigsdagstidenden Tillæg B., hvor Betænkningen fra den Tid findes, at det hænger saaledes sammen.

Men jeg læste jo et Stykke op af Georg Brandes. Den samme Georg Brandes siger i den samme Artikel et andet Sted: „Loven derom blev vedtagen i Ny Zeelands Parlament i 1893 efter almindelige Valg, der brød Senatets Modstand“. Man kan altsaa næsten antage, at det har været Arbejdsgiverne derovre, der have været imod det ligesom Socialdemokratiet her. Thi de ville jo gerne slaa igen. Naar de blive slaaede af Socialdemokratiet, saa samle de Penge i Kassen, og naar de have saa mange Penge, at de kunne slaa, gøre de det, og saa have vi Krigen. Men som sagt, det vedrører ogsaa os andre.

Saa skriver Georg Brandes endvidere angaaende denne Sags Realitet: „Denne Lov har virket til almindelig Tilfredshed nu i ti Aar. Den har allerede i de første

otte Aar af sin Virksomhed bragt 200 Stridigheder ud af Verden. Den har skaffet Industrien Fred, udelukket Afbrydelser i Virksomheden. Den har truffet Afgørelser i Kraft af Ret, ikke i Kraft af Magt, og derved indført Retfærdighed i Samfundslivet. Den har medvirket til en fornuftigere Fordeling af Indtægterne og fremkaldt godt Forhold mellem Samfundsklasserne, udbredt den gode Samfundsaaend, hvor hidtil Udsugning, Had og Misundelse vare de raadende Magter“. Naar nu en lærd Mand, en Mand, som er i Besiddelse af saadanne Sprogkundskaber, at han til Overflod kan følge med i de engelske Forhandlinger, og i hvad der er foregaaet i denne Sag nede paa Ny Zeeland, giver et saadant Vidnesbyrd om denne Sag, synes jeg, der maa lægges en ikke ringe Vægt derpaa, thi selv om jeg ikke er enig med Georg Brandes i mange Ting, kan jeg dog godt være enig med ham, naar han fremkommer med noget, som efter min Mening er rigtigt, ligesom jeg ogsaa kan sige det samme om mit Forhold overfor f. Eks. de ærede Socialdemokrater, naar de fremkomme med noget rigtigt.

Sidste Gang havde vi ogsaa Socialdemokraterne med, denne Gang er det ikke Tilfældet, men det er altsaa hele Flertallet, ogsaa Højremanden i Udvalget, det ærede Medlem for Randers (Poul Rasmussen), der med velberaad Hu indstiller denne Sag til den ærede Minister. Denne Sag er naturligvis, som det ærede Medlem jo ved, forhandlet frem og tilbage i Udvalget, men derfor kan det ærede Medlem jo godt have en anden Mening end Flertallet. Efter det velvillige og udmærkede Svar fra den ærede Minister, som jeg vil takke ham for, og som gik ud paa, at han yderligere vil vedblive at undersøge denne Sag, tvivler jeg ikke en Smule om, at hvis tvungen Voldgift skulde vise sig virkelig at være til Gavn for Samfundet, ville Socialdemokraterne slet ikke være imod den. Jeg har aldrig nogen Sinde beskyldt dem for at have nogen ond Villie, men vi kunne jo have forskellige Opfattelser af, hvad der er det rette, og jeg har ikke haft til Hensigt at bringe ufornoden Bitterhed ind i Forhandlingen. Jeg anbefaler altsaa paa Flertallets Vegne at stemme for Henvisningen. Flertallet bestaar jo af det forhandlende Venstre, Venstrereformpartiet og Højre i Udvalget, der alle sammen ere enige om at anbefale denne Sag; der er vistnok ogsaa et Medlem af det saakaldte radikale Venstre i